

Az amerikai görög katolikus hierarchia kialakulása

PIRIGYI ISTVÁN

Született 1921-ben Beregszászon. Teológiát tanult Ungváron, Budapesten és Egerben. A debreceni egyetemen tanári és bölcsészdoktori diplomát szerzett. Teológiát tanított. Jelenleg szakmai előadásokat tart és egyháztörténeti tanulmányok írásával foglalkozik. Legutóbbi írását az 1996. 6. számunkban közzöltük.

Tavaly volt 75 esztendeje annak, hogy a Szentszék Kárpátaljáról küldött görög katolikus püspököt Amerikába Takács Bazil ungvári görög katolikus lelkész személyében. Az évforduló alkalmából vázlatosan ismertetjük az amerikai görög katolikusok történetét.

A múlt század hetvenes éveiben megindult az Ausztriához tartozó Galíciából ukrán és a magyarországi, főleg ruszin görög katolikusok tömeges bevándorlása az Amerikai Egyesült Államokba. Számuk a becslések szerint a századfordulóra meghaladta a 200 ezret. Ezek 70%-a magyarországi, 30%-a pedig galíciai származású volt. Többször megismételt kérésükre az óhaza főpásztorai papokat küldtek hozzájuk. Az első lelkész, a galíciai származású Volanszky János, 1884-ben érkezett az USA-ba. Négy év múlva az eperjesi és a munkácsi püspök is küldött Amerikába papokat.

A magyarországi papok sorra szerveztek görög katolikus egyházközségeket. Helyzetüket viszonylag megkönnyítette az a körülmény, hogy a ruszinok túlnyomó többsége nem szóródott szét a hatalmas országban: 86,7% a közép-atlanti területen, 10,3% az északkeleti középterületen telepedett le, és mindössze 3% került szórványhelyzetbe.

Az amerikai görög katolikusoknak szinte kezdettől fogva rendkívül súlyos problémákkal kellett szembenéznük.

Görög katolikus bevándorlók

Mindenekelőtt megjelentek közöttük az orosz pravoszláv agitátorok. Azzal kecsegtették őket, hogy ha áttérnek a pravoszláv vallásra, az egyházzal szemben nem lesznek anyagi kötelezettségeik. Az amerikai pravoszláv papokat az orosz kormány fizeti; a cári kormány templomokat épít számukra és fenntartásukról is gondoskodik majd. A kísértés igen nagy volt, hiszen ezek a hívek azért vándoroltak ki, hogy meggazdagodjanak, azt szerették volna, hogy legyen templomuk és papjuk, de az egyház anyagi fenntartásához nem szívesen járultak hozzá.

A görög katolikus papok keményen és eredményesen küzdöttek az agitátorok ellen. E küzdelem élharcosa Tóth Elek minneapolis-i lelkész volt. Ez a rendkívül nagy tudású, művelt pap kiutazása előtt az eperjesi püspöki irodában dolgozott. Kiutazása után

rendszeresen tájékoztatta Vályi János eperjesi püspököt az amerikai görög katolikusok helyzetéről.

A másik probléma az amerikai ruszinok és ukránok sokáig kibékíthetetlen ellentéte volt. A 2. világháború után a szovjet hatalom a kárpátaljai ruszinságot hivatalosan eltörölte. A ruszinokat ukránoknak minősítették. Kárpátalján hivatalosan ma is ukránoknak tekintik őket.

Amerikában egészen más volt a helyzet. Amikor galíciai ukrán papok kísérletet tettek arra, hogy ruszin görög katolikus parókiát elfoglaljanak, a két közösség között azonnal fellobbant a viszálykodás. Ezt a Szentszék sem tudta megszüntetni, éppen ezért — mint látni fogjuk — őket egymástól joghatóságilag is különválasztotta.

**A görög katolikus —
római katolikus ellentét**

A harmadik, de legkényesebb és legfájóbb probléma a görög és római katolikus ellentét volt. Erről Tóth Elek Vályi János eperjesi püspökhöz intézett, 1890. november 10-én kelt jelentésében tájékoztatja a főpásztort. A jelentésből kiderül, hogy az amerikai római katolikus püspököknek fogalmuk sem volt arról, hogy az egyetemes egyházon belül keleti katolikus szertartás is létezik.

Tóth Elek azt állítja, hogy az amerikai római katolikus főpásztorok, elsősorban az ír származásúak, nem tudnak megbékélni azazal, hogy a görög katolikus papok megnősülnek, hogy a bérmálás szentségét kiszolgáltadják, pedig ehhez csak a püspöknek van joga; hogy két szín alatt áldoztatnak, pedig ez protestáns gyakorlat. A római katolikus püspökök egyáltalán nem védik a görög katolikusok érdekeit és jogait, hanem szinte ellenségesen viselkednek velük szemben. De nem különböznek tőlük a lengyel papok sem, akik a ruszin és az ukrán görög katolikusokat szakadároknak, skizmatikusoknak tekintik.

A jelentés szerint az amerikai görög katolikusok kétségbeesítő helyzetben vannak. Még meglévő épületeik sorsa is bizonytalan. Ugyanis az amerikai előírások szerint a templomot, parókiát és az egyházi iskolát tulajdonjogilag a megyéspüspök nevére kellene írni, azonban a görög katolikusok ezt nem merik megtenni. Attól tartanak, hogy ha épületeiket a római katolikus megyéspüspök nevére íratják, vagyonuk elvesz. Ilyen körülmények között fennáll annak veszélye, hogy a hívek is elvesznek a görög katolikus egyház számára; elhagyják vallásukat.

Az amerikai római katolikus főpásztorok nem titkolt ellenszenvvel fogadták az országba érkező görög katolikus papokat. Ebben volt része Tóth Eleknek is.

Tóth Elek megérkezése után felkereste a Saint Paul-i római katolikus püspököt, és bemutatta neki azt a latin nyelvű megbízólevelet, amelyet Vályi János eperjesi püspöktől kapott. A püspök mindenekeelőtt az iránt érdeklődött, hogy Tóth Elek nős ember-e? Amikor megtudta, hogy a lelkész özvegy, a legélesebben tiltakozott kiküldetése ellen. Tóth Elek arra hivatkozott, hogy a beván-

dorolt görög katolikus hívek nem amerikai állampolgárok, a Monarchia állampolgárai, tehát egyházz jogilag az óhaza főpásztorainak joghatósága alá tartoznak. Ők küldenek itteni híveikhez papokat is. Ezek viszont nős emberek is lehetnek, mert otthon a görög katolikus papok megnősülhetnek. A püspök erre ismételtén kijelentette: non credo, nem hiszem, és nem is volt tovább hajlandó tárgyalni Tóth Elekkel.

A püspök elutasító álláspontjának megfelelően az amerikai római katolikus papok nem csak a templomba, de még a temetőbe sem engedték be a görög katolikus lelkészeket.

Ez a magatartás számunkra ma már teljesen érthetetlennek és elképzelhetetlennek tűnik. Hiszen miután az Apostoli Szentszék a hajdúdorogi püspök joghatóságát az ország egész területére kiterjesztette (1968: ideiglenesen; 1980: véglegesen), hazánkban több tucat római katolikus templomban végeznek görög katolikus szentmisét, sőt, a római katolikus főpásztorok néhány templomot használatra átadtak a görög katolikusoknak.

Amerikában azonban az első görög katolikus lelkészek megérkezésekor egészen különleges helyzet állt elő.

A római katolikus főpásztorok éppen ezekben az években rendkívüli erőfeszítéseket fejtettek ki annak érdekében, hogy a különféle kisebb katolikus közösségeket egyetlen nagy szervezetben egyesítsék, vagyis, hogy megteremtsék az országban az egységes katolikus egyházat. Éppen ezért az amerikai katolikus hierarchia már a kezdet kezdetén határozottan szembefordult papjaink — szerintük — nemzeti egyház alapítására irányuló kísérletével, amely méghozzá más rítusú is, minthogy ez veszélyeztetné az egység megteremtése érdekében kifejtett erőfeszítéseiket.

Mindemellett a főpásztorok azonosították a katolikus egyházat a római szertartással, ellenséges magatartást tanúsítottak a nős bizánci szertartású katolikus papsággal szemben. A görög katolikus lelkészek viszont nem kértek tőlük semmiféle joghatóságot, vagy engedélyt, hanem a saját otthoni főpásztoraiktól kapott felhatalmazás alapján végezték híveik körében a szent szolgálatokat. Ők szilárdan ragaszkodtak ahhoz a felfogáshoz, hogy továbbra is kizárólag az otthoni püspökök joghatósága alá tartoznak, akik ide küldték őket híveik közé.

Mivel az ellenségeskedés a római katolikus klérus és a görög katolikus papok között nőttön nőtt, mindkét fél a Szentszékhez fordult a megoldás érdekében.

1890. október 1-jén jelent meg az Apostoli Szentszék dekrétuma, amely — nyilvánvalóan — a római katolikus hierarchia befolyására született meg. Eszerint ugyanis: 1. Az amerikai nép körében kizárólag nőtlen bizánci szertartású papok teljesíthetnek szolgálatot. 2. A nős papokat, kivétel nélkül, amint lehetséges, rögtön hívják vissza püspökeik. 3. A bizánci szertartású papok a területileg illetékes, helyi római katolikus püspök engedélye nélkül sem-

**Az egységes amerikai
katolikus egyház
kialakulása**

miféle szolgálatot nem végezhetnek. — Ez utóbbi intézkedéssel a Szentszék érvényre akarta juttatni a XII. Egyetemes — IV. Lateráni zsinat (1215) határozatának 9. *Quoniam* kezdetű rendelkezését, melynek értelmében egy területnek csak egyetlen főpásztor lehet, minden hívő, bármilyen szertartású is, az ő joghatósága alá tartozik.

Az amerikai görög katolikus papok tiltakoztak a rendelet ellen, de eredménytelenül. Az ellenségeskedés azonban akkor tört ki, amikor — a már említett — Tóth Elek, Minneapolis görög katolikus parókusa felkereste a helyi római katolikus ordináriust, John Ireland püspököt és a lelkipásztori szolgálathoz szükséges joghatóság megadását kérte tőle. A püspök, minthogy Tóth Elek özvegy ember volt, kérésének teljesítését megtagadta. Ennek következtében a minneapolis-i görög katolikus egyházközség az egész karácsonyi időszakban istentisztelet és szentség-kiszolgáltatás nélkül maradt.

Tóth Elek áttérése az ortodox hitre

Ezután Tóth Elek a parókiát elhagyva, felvette a kapcsolatot az amerikai orosz ortodox misszióval. Áttért a pravoszláv vallásra; 15 amerikai görög katolikus parókiát és 20 ezer hívőt vitt magával az orosz pravoszláv egyházba. A következő években még legalább ugyanennyi hívő követte őt a pravoszláviába. Néhány évvel korábban ő volt az amerikai skizmatikus mozgalom legnagyobb ellenfele, a katolikus egyházzal való szakítás után pedig a legbuzgóbb támogatója. A cári Oroszország támogatásával hatalmas agitációt fejtett ki a görög katolikusok között a pravoszláv eszmék és a pravoszlávia mellett. A *Kde treba iszkati pravdu (Hol kell keresni az igazságot)* című, több kiadást megért füzetében a pravoszláviára való áttérésre szólítja fel a görög katolikusokat.

Tóth Elek a negyvenes évek elején halt meg. South Canaan-beli sírja a legismertebb amerikai pravoszláv zarándokhely.

Az amerikai skizmatikus mozgalom magyarországi hatása

Kárpátján már a múlt század nyolcvanas éveiben feltűntek a pravoszlávia köntösébe öltöztetett pánszláv propaganda jelei. Ez a propaganda jóságos cárral kecsegtette a pravoszláviára áttérő ruszinokat, aki majd elűzi a magyar urakat és földet ad nekik. Ezeknek az ígéretéseknek azonban sokáig semmiféle hatásuk nem volt.

A pánszláv-pravoszláv propaganda akkor kezdett igazán veszélyessé válni, amikor olyan kárpátaljai ruszinok kezdtek terjeszteni, akik Galíciába és Bukovinába jártak idénymunkára. Elsősorban ők hintették el a lelkekben a szakadár eszmék magvait. Ők is azzal kecsegtették a népet, hogy ha elhagyják a görög katolikus vallást, anyagi kötelezettségeik az egyházzal szemben megszűnnek, nem kell sem párbért, sem stólát fizetniük. Ugyanezeket a híreket terjesztették az Amerikából hazatért és némileg meggagdagodott ruszinok is. Mindemellett eljuttatták a ruszinokhoz Tóth Elek *Kde treba iszkati pravdu* című röpiratát is, és ez lett a kibontakozó skizmatikus mozgalom elméleti megalapozója.

A mozgalom századunk elején két községben: a Máramaros megyei Izán és a Bereg megyei Nagylucskán ért el átütő sikert. Itt a görög katolikus hívek túlnyomó többsége elhagyta hitét és pravoszláv vallásra tért. Bár a magyar hatóságok a mozgalomban politikai kérdést láttak, s bíróság elé állították annak kezdeményezőit mint összeesküvőket és hazaárulókat, annak adminisztratív úton nem lehetett véget vetni. Az első világháború előtt Kárpátalján már 22 községben éltek pravoszlávok.

**Az amerikai görög
katolikus exarchátus
megalapítása**

A Szentszék nős papok visszahívására vonatkozó rendelkezését nem lehetett végrehajtani, hiszen az eperjesi és a munkácsi egyházmegyében csak nagyon kevés nőtlen pap volt, tehát a főpásztoroknak nem voltak lelkészeik, akikkel felválthatták volna őket.

Az amerikai görög katolikusok legfőbb problémája joghatósági helyzetük rendezetlensége volt. Ezzel azonban éveken keresztül sem a magyar kormány sem pedig a két egyházmegye püspöke nem foglalkozott. Amikor azonban a kormány arról értesült, hogy a hazánkból kivándorolt ruszinok körében megjelent a pánszláv pravoszláv propaganda és ennek itthon is igen nagy szerepe van a skizmatikus mozgalom terjedésében; és hogy ott kint már erőteljesen bírálják a magyarországi politikai, társadalmi és gazdasági viszonyokat, azonnal lépéseket tett a joghatósági kérdés rendezésére.

**Magyarország vatikáni
akciója**

A probléma megoldásától a Szentszék sem zárkózott el. Első lépésként a magyar kormány elterjesztésére Hodobay Andor eperjesi kanonokot vizitátorrá nevezte ki. Feladata az Amerikában élő görög katolikusok egyházi felügyelete volt. — Ezzel kezdődött a magyar kormánynak az amerikai görög katolikusok érdekében kifejtett és éveken át tartó ún. vatikáni akciója.

Hodobay Andor 1902-ben érkezett az USA-ba. Ő azonban képtelen volt a politikailag már megosztott papokat és híveket eszmei egységre hozni, ezért a kormány öt évi működés után visszahívta (1907) és a Szentszéktől felszentelt püspök kinevezését kérte.

A Szentszék eleget tett a kormány kérésének. Szoter Ortinszky bazilita szerzetes személyében felszentelt püspököt adott az amerikai görög katolikusoknak (1907). Ortinszky galíciai származású volt, a hívek háromnegyed része viszont magyarországi. Kinevezését az osztrák kormánynak tulajdonították. Szabó Jenő, a magyar görög katolikusok társadalmi szervezetének elnöke szerint e kinevezésben újból megnyilatkozik az osztrák politikának az a törekvése, hogy a magyarországi szláv ajkú görög katolikusokat egységes nemzetté forrassza össze a gácsországi ruténnel. Kivándorolt népünket tehát a muszka propagandán kívül az ukrainizmus veszélye is fenyegeti.¹

Az amerikai ruszin görög katolikusok az ukrán püspököt nem akarták elismerni, rendkívül éles sajtóhadjáratot folytattak ellene

¹Vö. *A görög katolikus magyarság utolsó Kálvánia-útja*, Bp., 1913, 145.

és már arra gondoltak, hogy Drohobeczky Gyula körösi püspököt választják főpásztoruknak az idehelyezését kérve a Szentszéktől.

Ortinszky mindent elkövetett, hogy a ruszinokat megnyerje. Felvette a kapcsolatot a magyar kormánnyal, hogy annak támogatását elnyerje. A 75 amerikai ruszin pap közül azunban 64 nyíltan ellene volt, és magyarországi püspök kinevezését követelte, de belátták, hogy ezt Rómánál nem tudják elérni, 1910-ben kiegyeztek Ortinszkyvel. Ennek részükről az volt egyik feltétele, hogy az ukrán püspök ígéretet tett arra, hogy tiszteletben tartja a magyarországi görög katolikusok jogait. Tíz évvel elhalasztja az érkezésekor, 1907-ben kiadott *Ea semper* kezdeű bulla végrehajtását, amely az amerikai görög katolikus klérus számára megtiltja a nőülést. Ortinszky egyébként csupán címzetes püspök volt, ugyanolyan jogkörrel rendelkezett, mint az apostoli vizitátor.

1913-ban az Apostoli Szentszék az amerikai görög katolikusok számára apostoli exarchátust alapított. Ortinszkyt apostoli kormányzóvá nevezte ki, akinek teljes püspöki joghatóságot adott.

Ortinszky 1916. március 24-én meghalt. Ekkor a Szentszék úgy döntött, hogy az ukrán és a ruszin görög katolikus közösséget egymástól különválasztja. Két apostoli adminisztrátort nevezett ki. A galíciaiak apostoli adminisztrátora Peter Poniatishin, a magyarországiaké pedig Martyák Gábor eperjesi egyházmegyéés lelkész lett, aki 1895-ben került az USA-ba, s attól fogva kiemelkedő szerepet játszott az ottani görög katolikusok életében. A Szentszék felszentelt püspök kinevezését a világháború utáni időre halasztotta.

Takács Bazil pályája

Martyák Gábor halála után (1924) a Szentszék az amerikai görög katolikusokat egymástól egyházjogilag is különválasztotta. Két apostoli exarchátust állított fel, Philadelphia és Pittsburgh székhellyel. Az előbbihez kerültek a galíciai és bukovinai, az utóbbihoz a magyarországi görög katolikusok (1924. május 8.).

A pittsburghi exarchátushoz ruszin, szlovák, magyar és délszláv hívek tartoztak, ennek ellenére a szervezet hivatalos elnevezése Rutén Rítusú Katolikus Exarchátus volt. XI. Piusz pápa a pittsburghi exarchátus első főpásztorává Takács Bazilt nevezte ki.

Takács Bazil a Máramaros megyei Vucskovon született 1879. október 27-én. Firczák Gyula munkácsi püspök szentelte pappá 1902. december 2-án. 1902-1911 között az Ugocsa megyei Lázi község lelkésze volt. Ekkor a püspök Ungvárra helyezte, ahol az egyházmegyei Alapkezelőség és a püspöki kollégium igazgatója lett. Az első világháború után Papp Antal püspök a papnevelő intézet spirituálisává és az egyházmegyei tanítóképző intézet hittanárává nevezte ki. Rómában szentelték püspökké 1924. június 15-én, pünkösöd vasárnapján. Amerikába érkezve első pásztorlevelét 1924. szeptember 30-án adta ki. Ebben leszögezte, hogy legfőbb feladatának hívei lelki, kulturális és nemzeti szintjének emelését és fejlesztését tartja.

Takács Bazil tevékenysége

Az apostoli kormányzói rangban lévő püspök az első években kimagasló sikereket ért el. Híveinek száma megduplázódott, a parókiák száma csaknem háromszorosára emelkedett. Örvedetesen növekedett a papok száma is. A hívek körében valóban sikerült elmélyítenie a vallási öntudatot. Jelentősen emelkedett a szentáldozáshoz járuló hívek száma. A püspök évente zárandoklatot szervezett a pennsylvaniai Szent Makrina-hegyhez, megalapította az exarchátusi sajtót, támogatta a vallási, lelkeségi könyvek kiadását. Kezdeményezésére számos egyházköztségben iskolát és egyházi szervezeteket, tevékeny egyesületeket hoztak létre.

Az ígéretes fejlődést azonban megakasztotta, sőt évekre visszavetette a Szentszék 1929. március 1-jén kiadott *Cum data* kezdetű dekrétuma, mely elrendelte a papi nőtlenség bevezetését. A püspök éveken át kérte a Szentszékét a rendelet visszavonására, az azonban hajthatatlan maradt, s az intézkedését 1934. július 23-án megújította és véglegesítette. Takács püspök kénytelen volt engedelmeskedni. A Szentszék határozatát 1934. október 25-én kiadott pástorlevelében kihirdette.

A Szentszék intézkedése válságba sodorta az amerikai görög katolikusságot. Sokan azzal vádolták a püspököt, hogy Rómában nem lépett fel erősebben az ír püspökök befolyásának tulajdonított rendelet kiadása ellen. Mások azzal vádolták a Szentszékét, hogy megszegte az ungvári unió okmányokban kikötött feltételeket, melyek szerint az uniót elfogadó keletiek rítusukat maradéktalanul megőrizhetik.

Vita a cölibátusról

A cölibátus kérdésében kitört szenvedélyes vita végül is egyházzakadáshoz vezetett. 1934-1938 között közel százezer hívő és 75 egyházköztség tagadta meg a közösséget Takács Bazil püspökkel. A szakadást sokfelé maguk a hívek kezdeményezték. Nem voltak hajlandók olyan pap liturgiáján részt venni, attól szentségeket elfogadni, őket anyagilag támogatni, akik nem álltak ki a keleti egyház ősi jogrendje mellett, vagyis, nem helyezkedtek szembe Rómának a cölibátusra vonatkozó intézkedésével.

A független görög katolikus egyház

A Rómától elszakadt görög katolikus világi hívek kezdeményezésére független (independens) görög katolikus egyházat alapítottak és Cserynák Orest személyében adminisztrátort választottak. Az új egyházi közösség 1938 novemberében a konstantinápolyi pátriárkátushoz csatlakozott, így ortodoxszá vált. A pátriárkátustól felszentelt püspököt is kaptak.

Takács Bazil püspök minden tőle telhetőt megtett Rómához hű hívei érdekében. Mivel papnevelő intézete nem volt, a papnövédekéit a második világháború kitöréséig az ungvári görög katolikus szemináriumba küldte teológiai tanulmányaik elvégzésére. Egy közülük a budapesti Központi Szeminárium növendéke volt.

Források:
Kj: Az amerikai
görög katolikus
egyház válsága.
In: Keleti Egyház,
1935, 27.

1937-ben a püspök meghívására Amerikába érkezett P. Dudás Miklós, a magyarországi baziliták főnöke, a későbbi hajdúdorogi püspök. Dudás atya, aki közismerten kiváló szónok volt, a

Szántay-Szémán István: *Az amerikai görög szertartású katolikusok válsága.* In: *Keleti Egyház,* 1936, 97. K.: *Az amerikai independens görög katolikus egyház a konstantinápolyi patriarchátus joghatósága alá helyezkedett.* In: *Keleti Egyház,* 1939, 120.

Mayer Mária: *Kárpátukrán (ruszin) politikai és társadalmi törekvések 1860-1910.* Akadémiai Kiadó Bp., 1997, 169-204.

Rev. A. Pekar: *Our Past and Present Historical Outlines of the Byzantine Ruthenian Metropolitan Province,* Pittsburgh, Penna, 1974.

pittsburghi apostoli exarchátus területén 24 népmissziót és hat zártkörű lelkigyakorlatot tartott magyar és ruszin nyelven. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy az exarchátus területén a lelkiélet újra fellendült és Takács püspök életének alkonyán virágzóbb volt, mint valaha.

Takács Bazil püspök 1948. május 13-án hunyt el. Pennsylvániában, a Szent Makrina-hegyen temették el. Közvetlen utóda a szintén kárpátaljai születésű Ivancsó Dániel (1948-1954) 1951. október 18-án Pittsburghben felállította a Szent Cirill és Metód Papnevelő Intézetet, így Amerikában a görög katolikus papnevelés ügye is megoldódott.

Az Apostoli Szentszék 1963-ban a Pittsburghi Exarchátust kettéosztotta s abból két önálló egyházmegyét létesített: a pittsburghi és a Passaici egyházmegyét. Hat év múlva, 1969. április 2-án továbbfejlesztette az amerikai görög katolikusok egyházi szervezetét: felállította a munhahlli érsekséget. Hivatalos elnevezése: Bizánci Rutén Érseki Tartomány. Az első érsek-metropolita Stephen Kocisko pittsburghi püspök lett, aki 1969. június 11-én foglalta el érseki székét.

Ugyanebben az időben került sor egy harmadik püspökség alapítására is. Ennek székhelye az Ohio állambeli Parma. Az új egyházmegye első püspökévé VI. Pál pápa a pittsburghi születésű Emil Mihalikot nevezte ki. 1969. június 12-én szentelték fel és iktatták be a pármai Keresztelő Szent János-székesegyházban.

A metropólia közvetlenül az Apostoli Szentszéknek van alávetve. Joghatósága egész Észak-Amerikára kiterjed.